

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/64/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215208244
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1215208244.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci navrhovateľa: L. R.Q., B.. XX. XX. XXXX, X. T. D.. Č.. XX, X., zastúpený: J. X., B.. XX. XX. XXXX, X. T. D.. Č.. XX, X., proti odporcovi: N.. P. R., B.. XX. XX. XXXX, O. X. V. Č.. XXXX, toho času bytom Na G. Č.. XX, X., zastúpený: STEFANKOVA | law office s.r.o., IČO: 47 239 077, Vajnorská ul. č. 8/A, Bratislava, o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa a o vzájomnom návrhu odporcu na zníženie výživného na plnoleté dieťa, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. decembra 2015, č. k. 15C/184/2015 - 163, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. 12. 2010, č. k. 28P/287/2010 - 23 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 11CoP/34/11 - 53, ktorým bolo naposledy určené výživné odporcovi na navrhovateľa v sume 170 eur tak, že výživné zvýšil na sumu 250 eur mesačne, ktoré uložil odporcovi platiť navrhovateľovi vždy do 15 - teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľa, počínajúc dňom 31. 03. 2015, zročné výživné za obdobie od 31. 03. 2015 do 11. 12. 2015 v sume 671,56 eur uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku návrh navrhovateľa na zvýšenie výživného zamietol a zamietol aj vzájomný návrh odporcu na zníženie výživného. V konaní o návrhu navrhovateľa na zvýšenie výživného žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a v konaní o vzájomnom návrhu odporcu na zníženie výživného navrhovateľovi nepriznal proti odporcovi náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine, § 163 ods. 1 O. s. p. a vecne splnením zákonných podmienok na primerané zvýšenie výživného z dôvodu, že u navrhovateľa došlo k podstatným a trvalým zmenám jeho pomerov odôvodňujúcich zmenu doterajšieho rozhodnutia o výživnom v dôsledku nástupu navrhovateľa na vysokoškolské štúdium v roku 2013, čím sa nepochybne zvýšili jeho odôvodnené potreby v súvislosti s vekom, ako aj so štúdiom. Poukázal na skutočnosť, že v čase posledného rozhodovania súdu o vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľovi (rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. 12. 2010, č. k. 28P/287/2010 - 23, ktorým bola jeho vyživovacia povinnosť zvýšená zo sumy 3. 500,- Sk mesačne na sumu 170 eur mesačne), bol navrhovateľ študentom 2. ročníka gymnázia, do školy cestoval MHD, matka mu uhrádzala mesačne lístok v sume 10 eur, bol členom kolkárskeho klubu s poplatkom 20 eur mesačne, mal problémy s kĺbom, bol astmatik, matka mu doplácala na lieky cca 20 eur mesačne a za tanečnú mu zaplatila jednorazový poplatok 98 eur a záverečný večierok 45 eur, pričom v súčasnosti je navrhovateľ v akademickom roku 2014/2015 riadnym študentom 2. ročníka denného bakalárskeho štúdia na B. K. Q.

D. P. X., pravidelne športuje, za vstup do posilňovne platí za permanentku mesačne 19 eur, má mesačné náklady na stravu v sume 360 eur, ošatenie podľa potreby v priemere 100 eur, električku 13 eur, mobilný telefón 20 eur, drogériu 15 eur, školské potreby a pomôcky (učebnice, skriptá) na semester 200 eur, naďalej je astmatik a za jednu liečebnú kúru platí (injekcia od novembra do februára v roku) sumu 60 eur. Uviedol, že na základe dohody o brigádnickej práci študenta so spoločnosťou RECTE AUDÍT s. r. o., Bratislava uzavreť dňa 23. 12. 2014 na dobu určitú od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015 (u ktorej pracuje od 02. 06. 2014), pracuje brigádne ako administratívny pracovník s dohodnutou hodinovou odmenou v sume 6 eur brutto do 31. 05. 2015 a v sume 10 eur od 01. 06. 2015 s tým, že za obdobie november 2014 až október 2015 bola jeho priemerná mesačná odmena za brigádnickej činnosť v sume 291,58 eur. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa s odporcom nekontaktuje a nestretávajú sa od októbra 2003, kedy sa odporca odsťahoval po rozchode s jeho matkou. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že osobný stav matky navrhovateľa, ktorá je vlastníčkou trojizbového bytu, v ktorom žije s navrhovateľom a ďalším plnoletým synom sa nezmenil, je zamestnaná v spoločnosti MILKING, spol. s r. o., Bratislava s mesačným zárobkom 1.084 eur netto vrátane daňového bonusu na dve deti, na ktoré poberá aj rodinné prídavky v sume 23,52 eur na každé dieťa, obom deťom, aj sebe platí životnú poisťku cca 70 eur mesačne, úhrady za služby spojené s užívaním bytu v sume 206 eur mesačne, elektrinu v sume 40 eur, káblovú televíziu v sume 10 eur, internet v sume 20 eur, plyn a koncesionársky poplatok RTVS spolu v sume 10 eur, vlastní osobné motorové vozidlo zn. Š. K., rok výroby 2006 a spláca úver na kúpu bytu v sume 251.727,- Sk (8.355,81 eur) po 60 eur mesačne, s nesplatenou výškou cca 2.160 eur a spotrebiteľský úver z O. X., H.. U.. v sume 10.500 eur po 148 eur mesačne. Poukázal na skutočnosť, že sa zmenili osobné pomery odporcu, ktorého manželstvo s T. Q. R. uzavreté dňa 03. 05. 2003 bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 07. 10. 2014, č. k. 38P/156/2014 - 160, maloletý P. pochádzajúci z tohto manželstva bol zverený na čas po rozvode do osobnej starostlivosti matky a odporca sa zaviazal prispievať na jeho výživu sumou 160 eur mesačne a zároveň bol upravený jeho styk s maloletým s tým, že sa zmenili aj jeho pomery v bývaní, keď aj pred rozvodom býval so svojou priateľkou v prenajatom dvojizbovom byte P. X., Na G. Č.. XX, za ktorý podľa nájomnej zmluvy zo dňa 01. 03. 2013 platí nájomné 450 eur mesačne, v čom sú zahrnuté aj úhrady za služby spojené s užívaním bytu, keď podľa jeho tvrdenia býva v byte sám. Uviedol, že odporca je od januára 2015 leasingovým nájomcom osobného motorového vozidla zn. W. U., rok výroby 2014, ktorého cena vrátane DPH bola 23.586,75 eur s tým, že podľa tvrdenia odporcu leasingové splátky platí jeho matka - dôchodkyňa, ktorá mu podľa úradne neosvedčenej fotokópie čestného vyhlásenia poskytla finančnú hotovosť na kúpu uvedeného motorového vozidla s tým, že odporca stále poberá výsluhový dôchodok, v súčasnosti v sume 809,91 eur mesačne a v pracovnom pomere zarába mesačne netto 636 eur, keď v období od 09. 01. 2014 do 30. 10. 2014 bol jedným z dvoch spoločníkov a konateľom obchodnej spoločnosti IFRAM, s.r.o., Bratislava so splateným vkladom 5.000 eur, základným imaním 5.000 eur, pričom zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 01. 10. 2014, bezodplatne previedol svoj obchodný podiel 100 % na druhého spoločníka tejto spoločnosti. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že v čase posledného rozhodovania o výške vyživovacej povinnosti odporcu na navrhovateľa v roku 2011, mal odporca príjem z pracovného pomeru v sume 601,03 eur netto mesačne a zároveň poberal výsluhový dôchodok v sume 782,53 eur mesačne, bol ženatý, z vtedajšieho manželstva sa mu narodil syn P. dňa 04. 06. 2003, ktorý bol žiakom 2. triedy základnej školy, navštevoval školskú družinu s poplatkom 12,50 eur mesačne, ktorý platil odporca, ako aj obedy v sume 23 eur, záujmové krúžky v škole v sume 10 eur, tanečnú v sume 4 eur mesačne, býval v rodinnom dome, ktorého vlastníkom bola jeho svokra, náklady na bývanie boli v sume 329 eur mesačne, a manželka odporcu mala príjem 580 eur mesačne, v spoločnej domácnosti s nimi žil syn manželky odporcu maloletý J. U.Č., ktorý žil striedavo u matky a otca, mal ďalšiu vyživovaciu povinnosť k plnoletému J. (X. L.) v sume 170 eur mesačne, splácal úver v O. X., H.. U.. v mesačných splátkach po 144,97 eur, mal uzavreté životné poistenie s mesačnou splátkou 26 eur a splácal leasing na motorové vozidlo zn. W. G. v mesačných splátkach po 296,65 eur. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že od posledného súdneho rozhodnutia, ktorým bola určená vyživovacia povinnosť odporcu došlo k zmene pomerov na strane navrhovateľa v dôsledku jeho nástupu na vysokoškolské štúdium v roku 2013, v ktorom naďalej pokračuje, čím sa zvýšili nepochybne jeho odôvodnené potreby, ktorými sú strava, ošatenie, hygiena, pomerná časť nákladov na bývanie, poplatky za lekársku starostlivosť, náklady na štúdium, školské aj mimoškolské aktivity, šport, kultúru s tým, že jeho príjem z brigádnickej práce študenta nemožno považovať za pravidelný príjem, nakoľko závisí od toho, ako ho navrhovateľovi umožňujú dosahovať jeho študijné povinnosti a v žiadnom prípade tento príjem nemôže nahrádzať vyživovaciu povinnosť rodičov a nie je ho ani možné považovať za dostatočný zárobok na osamostatnenie dieťaťa. Uviedol, že matka navrhovateľa v

podstatnej miere vyvažuje svoju vyživovaciu povinnosť k navrhovateľovi v peniazoch tým, že uspokojuje jeho potreby na bývanie, keď sa jej osobné, majetkové ani príjmové pomery nezmenili, ďalšia vyživovacia povinnosť jej nepribudla, pričom na jej výdavky zo spotrebiteľských úverov neprihliadol, nakoľko výživné na dieťa má prednosť pred ostatnými výdavkami rodičov. Súd prvého stupňa poukázal na to, že u odporcu došlo k zmene osobných pomerov, nakoľko aj jeho ďalšie (druhé) manželstvo bolo rozvedené, čím mu zanikla zo zákona vyživovacia povinnosť k bývalej manželke, avšak trvala jeho vyživovacia povinnosť k dvom plnoletým deťom z prvého manželstva, a to 22 - ročnému J. a 21 - ročnému L., ktorým prispieval na výživu sumou po 170 eur mesačne, pričom na základe rodičovskej dohody sa zaviazal prispievať na výživu maloletého P., žiaka základnej školy, sumou 160 eur mesačne, teda iba o 10 eur menej ako plnoletým synom, vysokoškolákom z čoho vyplýva, že odporca považoval toto výživné za primerané na uspokojovanie potrieb maloletého dieťaťa, napriek tomu, že takáto výška výživného nemôže zodpovedať odôvodneným potrebám plnoletých detí a odporca mal pri uzatváraní rodičovskej dohody z hľadiska svojich mesačných výdavkov, na túto skutočnosť prihliadnuť. K odporcom tvrdeným výdavkom na bývanie platením nájomného za prenajatý byt v sume 500 eur mesačne uviedol, že odporca v konaní nepreukázal, že za nájom dvojizbového bytu platí skutočne sumu 500 eur mesačne, keď podľa predloženej nájomnej zmluvy má dohodnuté s prenajímateľom nájomné v sume 450 eur mesačne, pričom odporca býva v byte sám, ide teda o nadštandardné bývanie a navyše nepreukázal, že pre realizovanie súdom upraveného styku s maloletým P. mu musí poskytnúť samostatnú izbu, takže odporca môže riešiť uspokojovanie svojej bytovej potreby nájomom menšieho bytu s nižším mesačným nájomným, v ktorom môže realizovať plnohodnotne aj styk s maloletým synom poskytnutím samostatného lôžka. Poukázal na skutočnosť, že odporca v októbri 2014 bezodplatne previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti, v ktorej bol spoločníkom a konateľom, čím sa bez dôležitého dôvodu vzdal majetkového prospechu, ktorý mohol získať, ak by obchodný podiel previedol odplatne, a nakoľko v januári 2015 uzavrel leasingovú zmluvu na nájom motorového vozidla zn. W. U., rok výroby 2014, vznikli pochybnosti o bezodplatnom prevode jeho obchodného podielu, z dôvodu ktorého čestné prehlásenie jeho matky, považoval súd prvého stupňa za nevierohodné, keď mu podľa neho mala poskytnúť finančné prostriedky (bez uvedenia sumy) na kúpu vozidla s tým, že odporca motorové vozidlo nezakúpil, má ho v leasingovom nájme, pričom ani nepreukázal, že jeho matka disponovala sumou na „kúpu“ motorového vozidla a ani akým spôsobom peniaze získala. Uviedol, že nie je možné opomenúť, že v čase posledného rozhodovania súdu o vyživovacej povinnosti odporcu na navrhovateľa, bol odporca leasingovým nájomcom motorového vozidla zn. W. G., a preto leasingový nájom prakticky nového vozidla zn. W. U. v cene 23.586,75 eur a v čase, keď mal tri vyživovacie povinnosti považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorým došlo k zvýšeniu jeho životnej úrovne, na ktorej sa má právo podieľať aj navrhovateľ, a preto výživné v sume 250 eur mesačne zodpovedá odôvodneným potrebám navrhovateľa, schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom odporcu, z dôvodu ktorého vo zvyšku návrh navrhovateľa na zvýšenie výživného ako nedôvodný zamietol a z rovnakých dôvodov aj vzájomný návrh odporcu na zníženie výživného s tým, že navrhovateľovi priznal zvýšené výživné od 31. 03. 2015, t. j. od začatia súdneho konania. Rozhodnutie o výške zročného výživného a podmienkach jeho splatnosti odôvodnil vecne tým, že zvýšením výživného zo sumy 170 eur mesačne na sumu 250 eur mesačne vznikol rozdiel 80 eur mesačne a od 31. 03. 2015 do vyhlásenia rozsudku dňa 11. 12. 2015 jeho výšku vyčíslil na sumu 671,56 eur, za jeden deň v marci 2015 v sume 2,63 eur (80 eur x 12 mesiacov = 960 eur ročne : 365 dní = 2,63 eur denne) + za osem mesiacov (apríl 2015 až november 2015 po 80 eur) = 640 eur + za 11 dní v decembri 2015 po 2,63 eur denne = 28,93 eur mesačne, spolu 671,56 eur s tým, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť zaostalé výživné navrhovateľovi do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o trovách konania v konaní o návrhu navrhovateľa na zvýšenie výživného odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne čiastočným úspechom navrhovateľa v tomto konaní proti odporcovi, keď čiastočný neúspech navrhovateľa bol zároveň čiastočným úspechom odporcu v konaní proti nemu. Rozhodnutie o trovách konania v konaní o vzájomnom návrhu odporcu na zníženie výživného odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že navrhovateľovi úspešnému v tomto konaní, náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na náhradu trov konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.) a ani mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že pri rozhodovaní o zvýšení výživného nevzal vôbec do úvahy zmenu pomerov na jeho strane, keďže mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému synovi a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 07. 10. 2014, sp. zn. 38P/156/2014 bola schválená rodičovská dohoda, na základe ktorej sa zaviazal platiť výživné na maloletého P. v sume 160 eur mesačne, keď v čase uzavretia rodičovskej dohody mal pevne

stanovené výživné na dvoch plnoletých synov, ktoré svedomito a pravidelne platí (momentálne zvýšené Okresným súdom Bratislava II na sumu 250 eur mesačne na každého syna), keďže si je vedomý, že výživné má prednosť pred akýmkoľvek inými výdavkami. Za absurdné považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa uviedol, že nakoľko pred rokom uzatvoril rodičovskú dohodu, ktorou sa zaviazal prispievať na výživu maloletého syna sumou 160 eur mesačne, mal toto výživné považovať za primerané pre žiaka základnej školy a preto suma výživného pre dvoch plnoletých synov vo výške 170 eur mesačne na každého, nemôže v žiadnom prípade zodpovedať odôvodneným potrebám plnoletých detí, čo mal zobrať do úvahy z hľadiska svojich mesačných výdavkov. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ pri zmene svojich pomerov, ku ktorým došlo jeho nástupom na vysokú školu, ho o zvýšenie výživného nežiadal a ani ho o tejto skutočnosti neinformoval, dozvedel sa to až z návrhu na začatie konania zo dňa 31. 03. 2015, z čoho vyplýva, že jeho odôvodnené potreby boli a sú dostatočne pokryté, z dôvodu ktorého je jeho návrh nedôvodný, účelový a vyhotovený jeho matkou. Poukázal na skutočnosť, že s navrhovateľom nemá vytvorený žiaden vzťah, pretože navrhovateľ bol od detstva negatívne ovplyvnený matkou, ktorá mu od jeho šiestich rokov odopierala kontakt s ním, keď sa snažil prejavíť úprimný záujem o výchovu syna, matka navrhovateľa ho však vykresľovala ako agresora, podávala trestné oznámenia, volala políciu, keď prišiel navštíviť navrhovateľa, ktorý nejaví žiadny záujem o stretnutia, pričom s maloletým P. sa pravidelne stretáva, podieľa sa na jeho výchove aj výžive. Uviedol, že súd prvého stupňa nevezal do úvahy jeho výdavky na bývanie, ktoré má vo výške 500 eur mesačne, hoci predložil nájomnú zmluvu na sumu 450 eur za nájom dvojizbového bytu, keď k zvýšeniu nájomného došlo ústne, pričom výška nájomného je obvyklá pre dvojizbové byty v Bratislave v závislosti od lokality a vybavenia a vytkol súdu prvého stupňa, že si nevyžiadal príslušnú dokumentáciu a iba konštatoval, že si má nájsť menší byt so samostatným lôžkom pre maloletého syna a to napriek tomu, že matke navrhovateľa ponechal po rozvode trojizbový byt bezodplatne, sám býva po podnájmoch, nakoľko vzhľadom na svoj vek, žiadny úver na bývanie z banky nedostane, avšak podľa rodičovskej dohody bolo nevyhnutné zabezpečiť si také podmienky na bývanie, aby jeho maloletý syn mal vlastnú izbu a mohol s ním zostať na noc a počas prázdnin. K tvrdeniu súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, že bezodplatným predajom svojho obchodného podielu v spoločnosti IFRAM, s.r.o., sa bez dôležitého dôvodu vzdal majetkového prospechu, ktorý mohol získať, ak by ho predal odplatne uviedol, že spoločnosť žiadnu obchodnú činnosť nevykonávala, nevlastnila žiaden majetok a preto nemohla byť prevedená za nejakú finančnú sumu. Namietol, že v konaní zdokladoval čestným vyhlásením svojej matky, že mu poskytla finančné prostriedky na splátky na motorové vozidlo W. U. s tým, že nakoľko je jeho matka chorá a on sa o ňu stará, vozidlo slúži predovšetkým jej. Poukázal na to, že návrh na zvýšenie výživného podal navrhovateľ prostredníctvom svojej matky, ktorá zistila, že má nové motorové vozidlo, že jeho matka predala nehnuteľnosť, a nadobudla preto dojem, že jeho životná úroveň stúpila, napriek tomu, že pravdou je opak, nakoľko mu bola zvýšená aj jeho vyživovacia povinnosť na druhého plnoletého syna J. rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. 01. 2016, sp. zn. 16C/185/2015 na sumu 250 eur mesačne (rozsudok zatiaľ nenadobudol právoplatnosť), takže v súčasnosti platí výživné na tri deti, spolu vo výške 500 eur mesačne, čo po zvýšení výživného na oboch plnoletých synov je vo výške 660 eur mesačne, t. j. vyššia o 160 eur mesačne s tým, že súd prvého stupňa mu uložil aj povinnosť zaplatiť ročné výživné v sume 671,56 eur a ďalšie ročné výživné platí synovi J., avšak jeho príjem je vo výške 1.443,13 eur mesačne a nevyhnutné výdavky vo výške 1.448,80 eur + 160 eur + ročné výživné, z čoho vyplýva, že jeho výdavky výrazne presahujú jeho príjmy a po uhradení nevyhnutných nákladov na domácnosť a výživné mu už nezostanú finančné prostriedky pre vlastnú potrebu. Poukázal na platnú judikatúru slovenských súdov, podľa ktorej sú pre určenie výšky výživného pre dieťa rozhodujúce reálne zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov s tým, že ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých potrieb nevyhnutných pre život kultúrneho človeka.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že je účelové s tým, že je presvedčený, že odporca vedome zavádza s výškou príjmu, nakoľko mu zamestnávateľ peniaze vypláca aj inou formou ako prevodom na účet. Uviedol, že nakoľko traja bývajú v byte o rozlohe 70 m², tak aj odporcovi mohla stačiť garžónka alebo ubytovňa, avšak namiesto riešenia svojej bytovej otázky si odporca v januári 2014 kúpil luxusné vozidlo a svoju firmu bezodplatne prepísal na inú osobu, takže vklad do firmy vo výške 5.000 eur len tak „venoval“ niekomu. Uviedol, že po druhom rozvode si mal vyporiadať majetkovo manželstvo, do ktorého preukázateľne vložil veľa peňazí (100.000,- Sk - pôžička na zariadenie domu, 100.000,- Sk - ďalšia pôžička na opravu strechy a necelých 500.000,- Sk venoval na účet stavebného sporenia manželky), deťom z prvého manželstva (J.) a jemu nikdy nič nekúpil, ani na sviatky a ani ho

nikdy finančne nepodporil, z dôvodu ktorého je zvýšenie výživného nutné. Poukázal na skutočnosť, že jeho životná úroveň nesmie klesnúť pod životnú úroveň rodičov, pričom odporca dokázal, že jeho životná úroveň sa oveľa viac zvýšila kúpou luxusného auta a prenájmom luxusného dvojizbového bytu s tým, že sa domnieva, že je rozumnejšie investovať do kúpy bytu ako do prenájmu a leasingu auta.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. mája 2016 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolací súd s prihliadnutím na obsah spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej s tým, že sa v celom rozsahu s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku po skutkovej a právnej stránke stotožnil.

Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné na maloleté dieťa.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., nezaopatrené dieťa sa na účely tohto zákona považuje dieťa vo veku do skončenia povinnej školskej dochádzky a po jej skončení najdlhšie však do dovŕšenia 26 rokov veku, ak sa sústavne pripravuje na budúce povolanie. Za sústavnú prípravu dieťaťa na budúce povolanie sa považuje aj obdobie školských prázdnin bezprostredne nadväzujúcich na štúdium na strednej škole (§ 5 zákona č. 193/1994 Z. z. o prídavkoch na deti a o príplatku k prídavkom na deti v znení neskorších predpisov).

Cieľom citovaných zákonných ustanovení je bezpochyby zvyšovať mieru rodičovskej zodpovednosti tým, že pred potreby rodiča kladie zákon potreby dieťaťa, t. j. každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich potrieb. V citovaných zákonných ustanoveniach sú zároveň určené všeobecné hľadiská, na ktoré súd prihliada pri určení vyživovacej povinnosti, a to sú schopnosti, možnosti a majetkové pomery oboch rodičov, s prihliadnutím na odôvodnené potreby oprávneného dieťaťa. Rozsah vyživovacej povinnosti musí byť určený tak, aby zodpovedal príjmom a majetkovým pomerom oboch rodičov, pričom je nutné vziať do úvahy i zárobkové možnosti každého z rodičov, ktoré sú závislé od ich pracovnej kvalifikácie, vzdelania, obratnosti a schopnosti. Výživným sa rozumie uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu má byť poskytované. Výživou dieťaťa je zabezpečovanie všetkých životných potrieb pre jeho všestranný rozvoj po stránke fyzickej, ale i duševnej. Náklady na hradenie životných potrieb dieťaťa teda predstavujú úhrady za bývanie, vrátane poskytovaných služieb, ošatenie, dopravu, hygienu, kultúru, náklady spojené so školou, či prípravou na budúce povolanie, náklady spojené s trávením voľného času dieťaťa, jeho záľubami a podobne. Všetky tieto náklady predstavujú výdavky na bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb nutných pre život kultúrneho človeka. Súd je pri posudzovaní a hodnotení východísk na určenie výživného povinný postupovať diferencovane v každom konkrétnom prípade a nesmie zostať na určitých striktných hraniciach, čo je v rozpore so záujmom dieťaťa, nakoľko dieťaťu je zo zákona priznané právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov.

Z uvedeného teda vyplýva, že určenie výživného je individuálne v každom jednom prípade, avšak vodiacou zásadou na strane povinného je miera jeho schopností, možností a majetkových pomerov a na strane oprávneného - dieťaťa zase zásada, že deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni svojich

rodičov, pričom životná úroveň oboch má byť približne rovnaká. Na druhej strane však je nevyhnutné zdôrazniť, že každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich potrieb, pričom nie je podstatné, či ide o životné potreby rodiča alebo iné potreby.

Vyživovacia povinnosť rodičov voči deťom predstavuje jeden zo základných pilierov celého systému zákonnej povinnosti poskytovať výživu. Cieľom tejto právnej úpravy je zabezpečenie výživy ekonomicky najslabšej skupiny osôb v spoločnosti - deťom, pričom povinnými subjektmi sú rodičia dieťaťa. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je obmedzené na obdobie, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť a kedy takýto právny stav nastane, závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom medzi rozhodujúce faktory patrí na strane dieťaťa jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené záujmy a potreby, majetkové pomery a pod., súhrnne je však možné skonštatovať, že dieťa je schopné sa samo živiť vtedy, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. Právo oprávneného na výživné od povinného musí byť v súlade s dobrými mravmi, pričom sa skúma oprávnenie, nie povinnosť. To znamená, že podľa tohto ustanovenia nemožno priznať výživné len v prípade, ak pre to existujú dôvody na strane oprávneného.

Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine).

Hmotnoprávnou podmienkou, aby súd mohol o veci opakovane rozhodovať, je zmena pomerov. Je potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti môžu byť len vtedy, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov, v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane povinného, okolnosťami na strane oprávneného; alebo objektívne - vývojom životných nákladov. Pôjde napríklad o také zvýšenie alebo zníženie zárobku, či iných príjmov, prípadne ostatného majetku, ktoré ovplyvní celkovú situáciu povinného, a to nielen na krátky čas. Takou zmenou pomerov môže byť vyšší vek dieťaťa, rozšírenie alebo zúženie vyživovacej povinnosti povinného a pod.

Pri posudzovaní, či došlo k zmene pomerov podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, súd musí vždy prihliadať na vývoj životných nákladov s poukazom na ustanovenie § 78 ods. 3 Zákona o rodine za celé obdobie, ktoré uplynulo od vydania rozhodnutia o určení výživného, ktoré sa navrhuje zmeniť, alebo o zmene ktorého súd začal konať bez návrhu. Po jednoznačnom preukázaní záveru, že došlo k zmene pomerov, či už na strane oprávneného alebo povinného, v dôsledku toho treba zmeniť aj výšku výživného, súd môže posúdiť predpoklady na zmenu právoplatného rozsudku o výživnom a výšku výživného upraviť. Zmena pomerov z času vyhlásenia rozsudku však nemôže byť akákoľvek, keďže musí ísť o podstatnú zmenu oproti času, keď súd rozhodoval o úprave výkonu rodičovských práv a povinností. Na to, aby súd mohol viesť dokazovanie o novom návrhu, si musí ako prvý krok ustáliť, či vôbec došlo k zmene pomerov a následne, či došlo k takej zmene pomerov, ktorú je možné chápať ako podstatnú oproti pôvodným okolnostiam.

V posudzovanej veci je nesporné, že na strane navrhovateľa od posledného rozhodnutia súdu o výške vyživovacej povinnosti odporcu došlo k podstatnej zmene pomerov, nakoľko v čase rozhodovania Okresného súdu Bratislava II, kedy bola naposledy určená vyživovacia povinnosť odporcu na navrhovateľa, bol študentom 2. ročníka gymnázia a v čase podania návrhu na súd prvého stupňa (dňa 31. 03. 2015) bol plnoletý a študentom 2. ročníka denného štúdia Q. D. P. X..

Súd prvého stupňa preto dospel k správne právnemu záveru, že v dôsledku nástupu navrhovateľa na vysokoškolské štúdium v roku 2013, v ktorom riadne pokračuje, došlo k podstatným a trvalým zmenám jeho pomerov, keď nástupom navrhovateľa na vysokú školu a dosiahnutím plnoletosti jeho odôvodnené potreby spojené s návštevou školy, ako i výdavky na jeho osobné potreby, športové i voľnočasové aktivity, ktoré sú u dospelého človeka vyššie, ako u neplnoletej osoby, vzrástli.

Je nesporné, že k zmene pomerov došlo aj na strane odporcu, ktorý sa rozviedol, čím mu zo zákona zanikla vyživovacia povinnosť k jeho druhej manželke a zároveň došlo k zmene jeho zárobkových pomerov, keď v čase posledného rozhodnutia o výške jeho vyživovacej povinnosti na navrhovateľa, poberal výsluhový dôchodok v sume 782,53 eur, jeho mzda z pracovného pomeru predstavovala sumu

601,03 eur netto mesačne, pričom v súčasnosti poberá výsluhový dôchodok v sume 809,91 eur, je zamestnaný s príjmom 636 eur netto mesačne, došlo teda k zvýšeniu jeho zárobkových pomerov, má dve vyživovacie povinnosti k plnoletému J. a maloletému P. s tým, že k podstatnej zmene pomerov na strane matky navrhovateľa nedošlo, nakoľko je naďalej rozvedená, má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k plnoletému J., jej príjem je v podstate rovnaký (v čase posledného rozhodnutia mala mesačne netto príjem 1.082 eur, v súčasnosti 1.084 eur), vlastní trojizbový byt, v ktorom býva s oboma plnoletými synmi.

K tvrdeniu odporcu, že súd prvého stupňa nezohľadnil jeho výdavky na bývanie v sume 500 eur mesačne, aj keď má podľa nájomnej zmluvy dohodnuté nájomné v sume 450 eur, v dvojizbovom byte býva sám, pretože takýto byt (o rozlohe 60 m², pozn. odvolacieho súdu) potrebuje z dôvodu stretávania sa s maloletým Vladimírom, ktorý má v byte samostatnú izbu odvolací súd opätovne uvádza, že každý rodič má v prvom rade zabezpečiť výživu dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojovanie svojich potrieb z čoho vyplýva, že ak odporca nemá dostatok finančných prostriedkov na platenie nájomného za dvojizbový byt, mal by zvážiť, tak ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa, prenájom menšieho bytu s nižším nájomným s tým, že argumentácia odporcu, že potrebuje väčší byt, aby v ňom mohol realizovať styk s maloletým P. nie je dôvodná, keď maloletý nebol zverený do jeho osobnej starostlivosti a je nepochybné, že súdom upravený styk s ním môže realizovať aj v menšom byte.

Odvolací súd posúdil argumentáciu odporcu v podanom odvolaní, že sa bezodplatným prevodom jeho obchodného podielu v obchodnej spoločnosti IFRAM, s.r.o., v ktorej bol spoločníkom a konateľom nevzdal bez ďalšieho zárobku, ktorý mu mohol z tejto spoločnosti plynúť a zároveň finančných prostriedkov, ktoré by odplatným prevodom obchodného podielu získal, nakoľko uvedená obchodná spoločnosť nevykonávala žiadnu činnosť a nevlastnila žiaden majetok ako špekulatívnu, keďže daná obchodná spoločnosť bola založená zakladateľskou listinou zo dňa 29. 11. 2013, zapísaná do Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I dňa 09. 01. 2014, Vložka číslo: 96004/B, a vklad odporcu ako spoločníka a konateľa do tejto spoločnosti bol v sume 5.000 eur, a preto je nevyhnutné konštatovať, že pokiaľ zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 01. 10. 2014 previedol svoj obchodný podiel v tejto spoločnosti bezodplatne na inú osobu desať mesiacov od jej vzniku, a je nesporné, že založením obchodnej spoločnosti prejavil odporca záujem podnikat', t. j. dosahovať zisk, je tvrdenie, že táto spoločnosť žiadny majetok nevlastnila a ani nevykonávala žiadnu činnosť a preto nebolo možné previesť obchodný podiel inak ako bezodplatne, nutné považovať za účelové.

Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením odporcu, že v konaní preukázal a zdokladoval, že na leasing motorového vozidla zn. W. U. mu poskytla finančné prostriedky jeho matka, nakoľko z listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že v januári 2015 uzavrel leasingovú zmluvu s predmetom leasingu - osobné motorové vozidlo zn. W. U. s cenou vrátane DPH v sume 23.586,75 eur s tým, že prvá splátka v sume 4.717,34 eur bola splatná dňa 29. 01. 2015, druhá dňa 05. 10. 2015 vo výške 4.769,04 eur, t. j. odporca bol povinný za 10 mesiacov v roku 2015 zaplatiť za leasingový nájom vozidla sumu 9.486,38 eur, teda sumu 948, 63 eur mesačne a preto aj právne relevantným spôsobom preukázať, že jeho matka disponovala v čase uzavretia leasingovej zmluvy finančnými prostriedkami na zaplatenie leasingovej splátky s tým, že ak má motorové vozidlo využívať predovšetkým jeho matka, tak toto motorové vozidlo slúži len na uspokojovanie jeho nie nevyhnutných prepravných potrieb z čoho vyplýva, že majetkové pomery odporcu sa od poslednej úpravy výživného na navrhovateľa zmenili, keď v čase posledného rozhodnutia súdu o výške vyživovacej povinnosti k navrhovateľovi mal v leasingovom nájme osobné motorové vozidlo zn. W. G. s mesačnými splátkami v sume 296,65 eur, takže sa mu zvýšil životný štandard, ktorým sa odporca navonok prezentuje (motorovým vozidlom zn. W. U.), a preto pokiaľ je odporca schopný uhrádzať jednorázovo sumu cca 4. 800 eur dva krát do roka, je nepochybné, že má dostatok finančných prostriedkov aj na súdom prvého stupňa napadnutým rozsudkom určené (zvýšené) výživné vo výške 250 eur.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď odporca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Zákona o rodine (ust. § 120 ods.1, § 153 ods. 1 O. s. p.), rozhodol vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj v celom rozsahu poukazuje a preto tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že navrhovateľovi úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.